

ΚΟΣΜΙΑ ΚΑΙ... ΜΗ

Γράφει και επιμελείται ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ ΕΝΑ ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΤΗΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ

Ο μακαριστός Αρχιεπίσκοπος Στυλιανός όπως τον γνώρισα και τον έζησα 25 χρόνια

Πριν μερικές ημέρες δόθηκε στη δημοσιότητα το αφιέρωμα της Αρχιεπισκοπής για τη ζωή και το έργο του μακαριστού Αρχιεπισκόπου Στυλιανού. Πρόκειται για ένα σπουδαίο πόνημα ιστορικής σημασίας για την ομογένεια από τρεις ταλαντούχους ανθρώπους, τον σκηνοθέτη Μαρκέλλο Πετρόπουλο, την δημοσιογράφο Βάσω Μώραλη και τον ακαδημαϊκό Δρ Βασίλη Αδραχτά.

Στο αφιέρωμα άκουσα πολλές ενδιαφέρουσες συνεντεύξεις από διάφορους ειδικούς, από ιερείς και αρχιερείς, αλλά και κοινούς θνητούς, που ο καθένας είπε τη δική του άποψη για τον μακαριστό Αρχιεπίσκοπο, συνήθως εγκωμιαστικά. Αποψή μου, όμως, είναι πως νεκροί ασφαλώς δεδικαιώνονται, αλλά είναι απαράδεκτο να θεοποιούνται και μάλιστα από άτομα που αντιπαθούσαν τον αποδημήσαντα Αρχιερέα και δεν το έκρυβαν.

Εγώ δεν έχω τις γνώσεις για να κρίνω αν ο μακαριστός Στυλιανός, ήταν σπουδαίος Θεολόγος, Αρχιερέας ή ποιητής χωρίς να γελιοποιηθώ, όμως με την πείρα μιας ολόκληρης ζωής μπορώ να τον κρίνω σαν άνθρωπο. Και μπορώ να πω ότι σε σύγκριση με τους εχθρούς του και όψιμους κόλακες του ήταν ένα γίγαντας, όχι επειδή ήταν ο άγιος που μάς παρουσίασαν, αλλά επειδή ήταν αμαρτωλός σαν όλους μας και το ομολογούσε. «Αυτά τα χέρια έχουν αμαρτήσσει», μου είχε πει σε μια συζήτησή μας, όπως έχουν αμαρτήσσει τα χέρια όλων των ανθρώπων.

Ο χώρος δεν μου επιτρέπει να γρά-

ψω πολλά για την ταραχώδη σχέση μου με τον Στυλιανό όλα αυτά τα χρόνια, απλά θα γράψω μερικά χαρακτηριστικά δείγματα.

Ο μακαριστός Στυλιανός, με αποκαλούσε «φίλο» του δημοσίως και κατ'ιδίαν, όμως η σχέση μας δεν ήταν φιλική με την σωστή ερμηνεία της, αφενός γιατί δεν συνηθίζω να δημιουργώ φιλίες με τις ηγεσίες επειδή προτιμώ την ανεξαρτησία μου, αλλά και επειδή εκείνος δεν μπορούσε να ανεχθεί την υποστήριξη μου στην Κοινότητα.

Κάποτε τού είπα ότι οι Κοινοτικοί ηγέτες ήταν καλοί Έλληνες, καλοί οικογενειάρχες, καλοί γονείς που σπούδαζαν παιδιά τους και διέθεταν πολύ χρόνο για το μεγάλο έργο της Κοινότητας. Γι' αυτό θα έπρεπε να συμφιλιωθεί με τον ιστορικό φορέα μας.

«Το 95% της ομογένειας υποστηρίζει τον Αρχιεπισκοπό της», μου είχε απαντήσει και όταν τού είπα γιατί να μην τον υποστηρίζει το 100%, μου απάντησε αν ξέρω κάποιον ηγέτη που τον υποστηρίζει αυτό το ποσοστό.

Όταν σε μια άλλη συνάντησή μας ομολόγησα ότι η ποίηση με τρομάζει, μου έκανε ένα δώρο μάθημα για την ποίηση και το δημοσίευσα με πολύ καλή ανταπόκριση από φίλους του που το διάβασαν. Ενθουσιασμένος τότε, μου πρότεινε να έρθει στο διμερισμά μου για να κάνει αγιασμό και μετά να πάμε για φαγητό σε γνωστό ελληνικό εστιατόριο.

«Γιατί να πάμε σε εστιατόριο Σεβασμιώτατε και να μην σάς μαγειρέψω ψάρι με χόρτα που σάς αρέσουν να φάμε στο σπίτι μου;», τον ρώτησα.

«Τί είσαι, γκαρσόνι μου;», απάντησε θυμωμένος και ο αγιασμός δεν έγινε ποτέ.

Παρόλα αυτά, οι εχθροί με αποκαλούσαν «Στυλιανοπαίδι», «εξαπένυγο» και άλλα τέτοια... χαριτωμένα, επειδή πάντα τον υποστήριζα όταν δεχόταν συκοφαντικές επιθέσεις από αντίπαλη εφημερίδα και τους θρησκοκόπηκτους λεγόμενους Αγιοπαυλίτες -όπως τους αποκαλούσα-, οι οποίοι τον μισούσαν και έφερναν από την Ελλάδα έναν ιεροκήρυκα της κακιάς ώρας, μόνο για να βρίζει τον Αρχιεπίσκοπο.

Ο Στυλιανός, που βασικά ήταν πολύ προχωρημένος για τα γούστα των σκοταδιστών, προφανώς πίστευε στη θεωρία της εξέλιξης τού είδους και κάποτε είχε πει ότι προτιμά να είναι απόγονος πιθήκων, παρά από τούβλα. «Πίθηκο» τον ανέβαζε, λοιπόν, ο αισχρός ιεροκήρυκας και «πίθηκο» τον κατέβαζε.

Στο μεταξύ, από αυτή τη σελίδα συνεχίζα τις δημόσιες εκκλήσεις μου στον Στυλιανό να κάνει υποχωρήσεις για να συμφιλιωθεί με τις ανεξάρτητες Κοινότητες και «να γραφεί στην ιστορία σαν ο Αρχιεπίσκοπος που έφερε την ομόνοια στην ομογένεια».

Ένα τέτοιο άρθρο είχα γράψει την ημέρα που ο πρωθυπουργός της Ελλάδας, Κώστας Καραμανλής και η κα Ντόρα Μπακογιάννη επρόκειτο να επισκεφθούν την «Βασιλιάδα». Πήγα, λοιπόν, με εκατοντάδες άλλους συμπάροικους για να καλύψω το γεγονός με μια φίλη και στεκόμουν μπροστά στο πλήθος όταν έφτασαν ο κ. Καραμανλής και η κα Μπακογιάννη συνοδευόμενοι από τον μακαρι-

στό Στυλιανό. Όταν, όμως, έφτασαν στο σημείο όπου βρισκόμουν εγώ, με είδε ο Αρχιεπίσκοπος, παράτησε τον έλληνα πρωθυπουργό και ήρθε κοντά μου, αρχίζοντας ένα κατσάδιασμα που το άκουγαν όλοι για το άρθρο μου που δεν τού άρεσε.

Όταν εκνευριζόταν μαζί μου με αποκαλούσε «δολιπτηριώδη κονδυλοφόρο», αλλά στις καλές του ήμουν ο φίλος και υποστηρικτής του. Όταν ήταν στις καλές του έλεγα «Θεέ μου δίνε μου αυτιά να τον ακούω», αλλά όταν θύμωνε έψαχνα την πιο κοντινή πόρτα για να φύγω.

Μια ημέρα που άρχισε να φωνάζει τού είπα «γιατί μου φωνάζετε Σεβασμιώτατε, εγώ σάς φωνάζω;»

«Γιατί εσύ μου σπας τα νεύρα με την Κοινότητά σου!», μου είπε και πρέμπσε, λες και η Κοινότητα ήταν κτήμα μου.

Όμως, τελικά, ο Στυλιανός έκανε αυτό που ήταν σωστό όταν τον έπεισαν καλοί σύμβουλοί του και η συμφιλίωση με την Κοινότητα στο Σίδνεϊ ήταν γεγονός.

Όπως έγραψα και αλλού, ο μακαριστός Στυλιανός, δεν άφησε απλά το στίγμα του στην Ιστορία της ομογένειας, -όπως λένε-, αλλά έγραψε ένα μεγάλο κομμάτι της με το έργο του που μάς άφησε κληρονομιά.

Γι' αυτό, το σπουδαίο αφιέρωμα της Αρχιεπισκοπής επισημαίνει και πως με το θάνατο τού μακαριστού Στυλιανού έφτασε το τέλος μιας εποχής, της δικής μας γενιάς. Το ερώτημα τώρα είναι πώς θα διαχειριστούν τη νέα και πιο δύσκολη εποχή, αυτοί που θα μάς αντικαταστήσουν...

Σοφά λγια

Ο εθνικισμός είναι μια παιδική ασθένεια. Είναι η ιλαρά της ανθρωπότητας.
- Αλβέρτος Αϊνστάιν, 1879-1955, Γερμανοεβραϊός φυσικός

Ανάγωγα

Εγραψε ο Τάσος Παππάς στην Εφημερίδα των Συντακτών:

«Παρά την οργή του πρωθυπουργού που στάθηκε αδύνατον να τον συγκρατήσουν οι πόρτες και τα παράθυρα του γραφείου του (λύγισαν από τον φόβο τους ακόμα και οι νεραντζιές έξω από το μέγαρο Μαξίμου), παρά το άδειασμα που έκανε η Αρ. Πελώνη στον Στ.

Πέτσα, πυκνώνουν οι καταγγελίες από γιατρούς και νοσηλευτές σε διάφορες περιοχές της χώρας. Οι υγειονομικοί καταγγέλλουν ότι ενημερώθηκαν πως ο εμβολιασμός τους, που ήταν προγραμματισμένος να ξεκινήσει τη Δευτέρα, αναβάλλεται, χωρίς να έχει οριστεί νέα ημερομηνία. Τι γίνεται, βρε παιδιά, οι λεγόμενες των κολλητών βούτηξαν τα εμβόλια;»

Καλό!

Μετά τον τσακωμό η δικιά μου σύρθηκε μπροστά μου γονατιστή και μου είπε ότι έχει ηρεμήσει και να βγω κάτω από το κρεβάτι.

